

1 Cronici - Comentarii Jean Koechlin

Acum, după ce omul a falimentat în totalitate pe terenul propriei responsabilități, urmează să-l vedem pe Dumnezeu harului reluând totul, de la început, în aceste cărți ale Cronicilor. Istoria rasei umane este într-un fel recapitulată aici, însă fără să se mai pună accentul pe răul produs de om (ca în cărțile lui Samuel și ale Împăraților), ci subliniindu-se binele gândit și împlinit de Dumnezeu ca răspuns la acest rău. Iată deci această istorie a omenirii recapitulată, mergând înapoi în genealogie până la Adam! Și este de remarcat că semnificațiile primelor zece nume permit să se citească o frază care este ca un rezumat al întregii Evanghelii. (Adam:) Omul (Set:) a luat locul lui (Enoș:) mortal, incurabil, (Cainan:) plângând; (Mahalaleel:) Dumnezeu preafericit, (Iared:) coborât, (Enoh:) consacrat, instruit, (Metușala:) aduce prin moartea lui, (Lameh:) pentru cel care a călcat legea, (Noe:) consolare și odihnă. Nu este aici în primul rând o concluzie asupra a tot ce fusese înainte, adică declarația asupra ruinei iremediabile a creaturii? Dar, în același timp, este și o admirabilă introducere la dezvoltarea planului divin, pe care îl vom urmări ca pe un fir de aur, de-a lungul întregului curs al acestor două cărți!

Nu trebuie să căutăm în aceste liste cu nume ordinea și precizia presupuse, spre exemplu, de un registru de stare civilă. Aici, ca peste tot, Cuvântul lui Dumnezeu nu răspunde curiozității sau cercetării întreprinse de inteligența omenească. În aceste capitole se pot observa de multe ori omisiuni, substituiri, inversiuni, care răspund intențiilor Duhului lui Dumnezeu. Și care sunt aceste intenții? Pentru ce aceste lungi genealogii greu de citit? Este vorba în primul rând de a dovedi drepturile familiilor israelite la promisiunile făcute lui Avraam. Fiecare israelit putea, raportându-se la aceste genealogii, să-și găsească originea și să beneficieze de drepturile lui la moștenire. Vai! știm că în timpul când Domnul Isus a trăit printre noi, iudeii se lăudau că-l aveau pe Avraam ca tată, refuzând în același timp să-L recunoască în mijlocul lor pe Cel care este înainte de Avraam (Ioan 8.58). În ceea ce-l privește pe credincios, odată ce a primit viața divină, în momentul nașterii din nou, face parte din familia lui Dumnezeu. Descendența lui pământească devine neimportantă; Dumnezeu i-a devenit Tată în Isus și el poate exclama: „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl: să ne numim copii ai lui Dumnezeu!” (1 Ioan 3.1).

Aceste genealogii mai au un motiv să fie amintite: întrebarea „al cui fiu este Mesia?” va trebui să aibă un răspuns indiscutabil. În decursul timpului, îl vedem pe Dumnezeu punând deoparte, în mod succesiv, din mijlocul rasei umane: familia lui Avraam; din aceasta, seminția lui Iuda și, din nou, din mijlocul acestei seminții, dinastia regală a lui David. Aceasta este cea care ocupă capitolul 3. Și putem remarca cu câtă grijă și cu câtă atenție a urmărit Dumnezeu, din generație în generație, linia din care în final avea să se nască „Isus, care Se numește Hristos” (Matei 1.16). Scurta istorie a lui Iaebeț, care era mai vrednic de cinste decât frații săi, este inclusă în lista fiilor lui Iuda. Simțind greutatea durerii care este consecința păcatului, acest om îl cheamă pe Domnul să îndepărteze răul de pe calea lui. Este ascultat. Să ne plecăm urechea la cele patru cereri pe care le formulează și să procedăm întocmai, cerând fără teamă: 1. Să ne bucurăm de binecuvântări spirituale din belșug; 2. Să avem limite mai extinse de preocupare pentru inteligența și pentru inima noastră; 3. „Mâna lui Dumnezeu” să fie cu noi în tot ce întreprindem; 4. Să fim scăpați de păcat și păziți în ispită (Matei 6.13).

Aflându-ne încă printre fiii lui Iuda, iată că, după împărați și după persoanele bogate și cu vază, ca Iaebeț, îi vedem pe simplii meșteșugari (v. 14, 21-23). Ei erau lucrători de pânză fină (pregăteau firul și îl țeseau), erau olari și grădinari. Condiția lor era umilă, dar privilegiile le erau foarte mari, pentru că „locuiau acolo, la împărat”, și lucrau pentru nevoile sale. Să ne ferim să căutăm o poziție înaltă pentru noi în lume, dacă Domnul nu ne-a chemat în mod expres pentru ea. Poporul lui Dumnezeu include „nu mulți puternici, nu mulți de neam ales” (1 Corinteni 1.26; vezi și Ieremia 45.5). Orice poziție importantă aduce cu ea, în mod inevitabil, responsabilități care ne absorb, lăsându-ne, în general, puțin timp pentru Cuvântul și pentru lucrarea Domnului. De aceea, să nu alegem ocupații care ne vor împiedica „să locuim la împăratul” sau să împlinim lucrarea Lui. Seminția lui Simeon a fost obiectul unei judecăți severe, din cauza violenței căpeteniei ei (Geneza 49.5-7) și a idolatriei față de Baal-Peor (Numeri 25.14). Dar aici, potrivit cu trăsătura acestei cărți, nu este vorba decât de binele pe care harul l-a realizat. Seminția și-a extins hotarele și a reputat victorii strălucite.

Capitolul 5 se ocupă de fiii lui Ruben, de ai lui Gad și de jumătatea seminției lui Manase. Mult mai îngrijorați de bunăstarea lor decât de stăpânirea țării promise, aceste seminții se așezaseră la est de Iordan. Lipsa lor de credință și de perseverență, precum și materialismul lor apar cu claritate în toate faptele lor. Dar aici (exceptând v. 25, inclus în mod necesar pentru înțelegerea istoriei lor), cât de mișcător este să vedem din nou Cuvântul relatând numai lucrurile bune care se puteau spune despre ei. Curajul și încrederea lor sunt subliniate în mod special (Ps. 146.5). Au strigat către Domnul în luptă (această luptă „era de la Dumnezeu” v.22) și El le-a răspuns rugăciunilor lor, pentru că își pusese încrederea în El. Inima lui Dumnezeu este mereu aceeași. Vorbind Tatălui despre ucenicii cei slabi de lângă El, care aveau să-L părăsească puțin după aceea, Domnul Isus a putut spune: „Ei au păzit Cuvântul Tău, ... au crezut că Tu M-ai trimis” (Ioan 17.6-8). Acolo, în locul unde noi vedem numai ruină și mizerie, El descoperă ceva care-l face plăcere! Ce exemplu pentru noi! Înainte să formulăm o judecată, o critică, să ne aducem aminte de felul în care vorbește Domnul despre ai Săi, în absența lor.

Capitolul 6, consacrat fiilor lui Levi și preoților, fii ai lui Aaron, este perechea capitolului 3, în care erau prezentați împărații. Este vorba despre familiile privilegiate din Israel. Dar, când ajungem la poporul de astăzi al lui Dumnezeu, aceste funcții reprezintă partea fiecărui credincios. Apostolul Petru ne reamintește că „voi ... sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească ... ca să vestiți virtuțile Celui care v-a chemat” (1 Petru 2.9; vezi și Apocalipsa 1.6). Să ne exprimăm rugăciunile înaintea Domnului și să vestim virtuțile Lui și altora, iată care este dublul serviciu al credinciosului! Leviții ne amintesc de aceasta. Unii erau desemnați să cânte (v. 31-33). Alții slujeau în casa lui Dumnezeu sub îndrumarea lui Aaron și a fiilor lui (v. 48, 49). Apoi, în cap. 7 și 8, vin genealogiile lui Isahar, Beniamin, Neftali și a celeilalte jumătăți din seminția lui Manase, iar în final genealogiile lui Efraim și Așer. Să remarcăm neglijența lui Neftali, o seminție atât de puțin preocupată de privilegiile ei, încât întreaga ei istorie nu necesită decât un scurt verset pentru a fi amintită în cartea lui Dumnezeu (7.13). Subliniem cu această ocazie și interesul pe care trebuie să-l acordăm istoriei Bisericii și aducerii-amine a celor care i-au fost conducători credincioși, deoarece majoritatea suntem moștenitorii lor spirituali și trebuie să fim responsabili.

Alți leviți sunt menționați în capitolul 9. Aceștia sunt ușierii. Funcția lor este foarte importantă. Ea poate fi rezumată printr-o scurtă poruncă de care Domnul ne reamintește într-o mică parabolă: „Și (stăpânul) arată fiecăruia lucrarea sa și poruncește portarului să vegheze” (Marcu 13.34). Veghere asupra vaselor și a uneltelor, asupra jertfelor, asupra hranei, asupra accesului în Casă! Cu câtă grijă aduceau acești leviți uneltele pe care aveau misiunea să le păzească, numărându-le și renumărându-le! (v.28; citiți și 2 Cor. 8.20,21). Acest serviciu corespunde în Noul Testament cu cel al supraveghetorilor, păstorilor sau bătrânilor. Ei sunt cei care, în mod particular, au avut și încă au în grijă sufletele și menținerea doctrinei sănătoase în adunări. Este un serviciu de încredere și de onoare, pentru care ei vor avea de dat socoteală la venirea

Domnului! Acești uşieri erau descendenţii lui Core răzvrătitul (Numeri 16). Dar ei au preferat să fie uşieri la pragul casei Dumnezeului lor, decât să locuiască în „corturile răutăţii”, cum făcuse tatăl lor. Ne amintim de frumosul Psalm 84 compus de aceşti fii ai lui Core: „Cât de plăcute sunt locaşurile Tale, Doamne al oştirilor ... căci mai mult face o zi în curţile Tale decât o mie în altă parte” (Psalmul 84.1,10). Cui a încredinţat Dumnezeu grija casei Lui, a adunării? Acelora care sunt legaţi de ea şi care-L iubesc (Ioan 21.15-17).

De acum înainte, Cronicile reiau istoria lui David şi a succesorilor lui, începând cu moartea lui Saul. Dar relatarea va prezenta multe diferenţe faţă de ceea ce găsim în cărţile Samuel şi Împăraţi. Unele fapte sunt adăugate; asupra altora se păstrează tăcere. Fiecare dintre aceste variaţii corespunde scopului pe care Dumnezeu Şi I-a propus scriind din nou această istorie, sub un alt unghi de vedere: cel al harului Său suveran. Din acelaşi motiv, El ne-a dat de patru ori în cele patru evanghelii istoria Fiului Său, ca să-L putem privi în diferitele Lui glorii. Astfel, n-ar trebui să ne obosească citirea din nou a relatărilor cu care ne-am familiarizat, ci, mai degrabă, să căutăm să remarcăm ceea ce Duhul adaugă şi ceea ce El omite intenţionat. Să nu ne descurajăm, ci, mai degrabă, să ne bucurăm să auzim repetat că Dumnezeu a terminat cu omul în carne (în natura sa cea veche). Saul este prin aceasta o imagine a rasei sale. Cade sub mâna filistenilor şi i se ia totul pe muntele Ghilboa. Ruinarea îi este terminată, i se constată moartea: şi acestea înainte să apară pe scenă David, omul care răspunde gândurilor divine, imagine a Domnului Isus.

Anii lungi de suferinţă şi de exil s-au terminat pentru David. Drepturile lui la tron sunt recunoscute de întregul Israel. El ia în stăpânire această fortăreaţă a Sionului, celebrată în atâtea psalmi (spre exemplu Psalmul 87.1-3), şi care ne vorbeşte de harul împărătesc. Dar el nu va locui singur acolo. Oamenii credinţei, care răstăciseră prin deşerturi şi prin munţi, locuind în peşteri şi în crăpăturile pământului (însă de care lumea nu era vrednică), vor putea acum să locuiască cu el pentru totdeauna în această cetate (Neemia 3: sfârşitul v. 16; Evrei 11.16, 38). Copii ai lui Dumnezeu, nu vedem noi răsărind la orizont minunate cetate de aur către care Isus ne conduce? Fie ca această perspectivă să ne întărească în mersul şi în lupta credinţei creştine! Viteazul Eleazar s-a luptat cu filistenii ca să păzească un ogor cu orz. El ne aminteşte de acei slujitori ai Domnului care au avut de luptat pentru asigurarea hranei poporului lui Dumnezeu. Unii au fost nevoiţi să se angajeze în controverse dure cu adversarii adevărului. Se cuvine să le fim foarte recunoscători şi să fim gata, la rândul nostru, să apărăm doctrina sănătoasă pe care ei au păstrat-o pentru noi (Iuda 3).

Odată ajuns pe tron, David nu i-a uitat pe însoţitorii din peştera Adulam. Oare îi va uita Domnul pe cei care caută să-L urmeze şi să-L servească aici jos? Ştim că lucrul acesta este absolut imposibil. În momentul când Domnul urma să-Şi dea viaţa pentru ucenici şi în timp ce ei disputau cine va fi cel mai mare în împărăţia cerurilor, ce le spune Învăţătorul? „Voi sunteţi aceia care aţi rămas mereu cu Mine în încercările Mele. Şi Eu vă rănduiesc o împărăţie, după cum Tatăl Meu Mi-a rânduit Mie” (Luca 22.28-29). Între aceşti oameni puternici există o anumită ierarhie. Ea nu depinde de forţa fizică a fiecăruia, pentru că toţi sunt puternici, ci de devotamentul lor, fie că este vorba de serviciu, ca în cazul celor trei viteji care au mers să scoată apă, fie de luptă, ca în cazul lui Benaia. Şi la fel este printre credincioşi astăzi. În toate cercurile creştine, unii ies în evidenţă faţă de alţii prin zelul şi ataşamentul lor faţă de Domnul. Într-o zi, în cer, vom afla faptele lor de valoare. Nu doreşti să fii găsit printre ei? „Pentru că astfel vi se va da din belşug intrare în Împărăţia eternă a Domnului şi Mântuitorului nostru Isus Hristos” (2 Petru 1.11).

Înfrângerea lui Saul fusese provocată de arcaşii filistenii, faţă de care nu avusese posibilitatea de ripostă (10.3). Totuşi aflăm aici că ar fi putut găsi, printre propriii fraţi din seminţia lui Beniamin, oameni deprinşi la război, care mânuiau cu măiestrie arcul şi praştia. Din nefericire pentru el (şi spre deosebire de v. 29), aceştia îl părăsiseră pe împăratul condamnat de Dumnezeu, ca să i se alăture lui David la Țiclăg. Ei îşi pusese rădăcină la dispoziţia unuia pe care-l recunoscuseră prin credinţă ca fiind adevăratul lor domn. Ce facem noi cu aptitudinile pe care Dumnezeu ni le-a încredinţat? În serviciul cărui stăpân sunt ele angajate? Pentru Hristos, sau pentru Prinţul acestei lumi? De asemenea, dintre gadiţi i s-au alăturat unsprezece bărbaţi de o vitejie ieşită din comun. David le încredinţează responsabilităţi. Apoi mai vin oameni din Iuda şi din Beniamin. Împăratul probează sentimentele lor faţă de el. Nu este cu adevărat magnific răspunsul dat prin Duhul de către Amasai, şeful căpitanilor? „Ai tăi suntem, Davide, şi cu tine, fiu al lui Isai!” Fie ca oricare dintre noi să poată mărturisi prin acelaşi Duh: „Sunt al Tău, Doamne Isuse, ... al Tău, dar şi cu tine! Este trist să spunem, dar mulţi dintre răscumpăraţi, deşi aparţin cu siguranţă Domnului, nu par să dorească să se afle în compania Lui.

În jurul lui David se strâng credincioşi din toate seminţiile, care-i recunosc autoritatea. De ici, de colo, sosesc în grupuri, unii mai nerăbdători decât alţii, „până a fost o tabără mare, ca tabăra lui Dumnezeu”. Țadoc, un tânăr viteaz şi puternic, este menţionat în mod special între ei. Pe cine ar putea Domnul să desemneze în felul acesta între cei din poporul Lui de astăzi? Fiecare ostaş care i se alătură are caracterul lui particular: Unii au curaj şi putere mai mare, alţii mai mult discernământ şi înţelepciune, alţii mai multă vază sau integritate de spirit ... Aşa este în mijlocul copiilor lui Dumnezeu. Diferiţi unul faţă de altul, fiecare va străluci aparte printr-o virtute deosebită în caracterul lui: energie, înţelepciune, răbdare, credinţă, dragoste, perseverenţă ... Şi fiecare dintre aceste virtuţi îi este cunoscută Domnului, care o remarcă în mod special, căci El este Singurul care le-a manifestat pe toate. Scena cu care se încheie acest capitol ne duce cu gândul la Luca 12.37. Dar Stăpânul fără asemănare nu va lăsa nimănui altcuiva grija de a se ocupa de slujitorii Săi credincioşi, de luptătorii Săi obosiţi. El „Se va încinge, îi va face să se aşeze la masă, Se va apropia şi le va sluji”.

O dorinţă fericită se naşte în inima noului împărat: să-i redea chivotului locul de onoare care i se cuvenea în Israel şi să adune întregul popor la acest eveniment. Totul pare să se deruleze foarte bine. Bucuria este generală. Din nefericire, un singur detaliu (dar de mare importanţă) fusese trecut cu vederea şi faptul acesta este suficient ca să determine moartea lui Uza; şi, odată cu ea, cea mai mare consternare. Ca rezultat al acestei lovituri, bucuria din inima împăratului este înlocuită cu un sentiment de teamă, iar mânia ia locul laudei! Cuvântul le prescrieseră leviţilor să ducă pe umerii chivotul, dar lucrul acesta nu fusese împlinit, probabil din pură ignoranţă. Necunoscând mai mult, ei acţionaseră cât de bine putuseră. Dar tot atât de bine împăratul, care trebuia să-şi facă o copie din cartea legii (Deut. 17.18), cât şi leviţii, răspunzători să înveţe pe popor din ea (Deut. 31.12), se cuvenea să fi cunoscut porunca asupra acestui subiect. De aceea, ei n-aveau nici o scuză. Noi, care avem Scriptura în mâini, suntem răspunzători să umblăm şi să-l slujim Domnului corespunzător învăţăturii pe care ea o conţine. Chivotul este deturnat spre Obed-Edom şi urmează să rămână trei luni „cu familia” acestui om, în casa lui. Acolo va aduce binecuvântarea, cum o face întotdeauna prezenţa Domnului Isus în casele şi în inimile noastre.

Gloria şi prosperitatea lui David au ajuns la urechile vecinilor săi. Unii, ca Hiram şi poporul lui, caută favoarea şi prietenia împăratului lui Israel; alţii, cum sunt filistenii, nu-şi lasă armele. Să remarcăm că, în concordanţă cu caracterul „Cronicilor”, nu apare aici nici o menţiune despre asocierea vinovată a lui David cu Achiş (1 Sam. 27-29), cu excepţia aluziei discrete din 1 Cronici 12.19. Învingătorul lui Goliat declanşează apoi un atac în două reprize împotriva filistenilor, nu fără să-L fi întrebat de fiecare dată mai întâi pe Dumnezeu. Insistăm din nou asupra acestei atitudini de umilinţă. David nu are încredere în propria capacitate de conducător; nu se sprijină pe propria experienţă militară pentru a decide

asupra celei mai bune tactici de adoptat. Când Vrăjmașul „se suie să ne caute” (v.8), este oare prima noastră reacție aceea de a-L întreba pe Dumnezeu despre modul cum am putea să-L învingem pe Satan? Să nu ne încredem în propria înțelepciune și, înainte ca să dăm piept cu Adversarul și înainte de a lua orice decizie, să-L cerem Domnului Isus sfatul și ajutorul Său. Cele mai multe dintre înfrângerile noastre înaintea marelui Vrăjmaș nu au altă explicație decât aceea că am uitat să căutăm voia lui Dumnezeu.

Să avem curajul să ne recunoaștem lipsurile înaintea Domnului și înaintea oamenilor (Prov. 28.13). „Nu L-am căutat pe Dumnezeu” „după rânduială” (v. 13), le declară David leviților care aveau misiunea să poarte chivotul. De data aceasta însă, toate dispozițiile sunt date pentru a fi suit „după Cuvântul Domnului”. Ce scenă de bucurie și de laudă! Să remarcăm locul pe care îl ocupă aici Obed-Edom. S-ar fi putut plânge, în mod egoist, văzând chivotul părăsindu-i casa. Nu pierdea el o sursă de binecuvântare odată cu plecarea acestuia? (13.14). Departe așa ceva de gândurile lui! Binecuvântarea va fi împărtășită cu întregul Israel, iar el însuși, un levit dintre fiii lui Core, va exercita simultan funcțiile de ușier (v. 18), de muzician, de conducător al cântării (v. 21) și de ușier pentru chivot (v.24). Deci de chivot tot nu se va despărți. Credincios în lucrurile mici, va primi mult (Luca 16.10); pentru că și-a cârmuit bine propria casă, Dumnezeu îi încredințează acum o poziție de răspundere în casa Lui (1 Timotei 3.4-5). Chenania, șeful leviților, devine „învățător în cântare, pentru că era iscusit” (v. 22). Faptul acesta ne reamintește de acel cuvânt al apostolului Pavel: „Voi cânta cu duhul, dar voi cânta și cu mintea” (1 Corinteni 14.15).

Versetele 24 și 25 ale Psalmului 68 fac aluzie la sărbătoarea care se derulează aici sub ochii noștri: „Ei au văzut umbletele Tale, Dumnezeule! (umbelele Fiului lui Dumnezeu prefigurat de chivot) ... Cântăreții mergeau înainte, apoi cântăreții cu instrumente cu coarde ...” Dar mai ales Ps. 132 ne oferă posibilitatea să cunoaștem gândurile lui David în această împrejurare solemnă. Intrarea Chivotului în odihna Sa răspundea dorinței celei mai arzătoare a lui David (Psalmul 132.3-5 și 8). Fie ca și inimile noastre să vibreze la gândul odihnei cerești în care Domnul Isus a intrat deja, înaintea noastră! Să remarcăm cât de mult depășesc promisiunile divine ale frumosului Psalm 132 scena din capitolul de față: „voi îmbrăca pe preoții săi cu mântuire; și sfinții săi vor izbucni în cântări de bucurie (comp. 1 Cronici 15.17, 28 cu Ps. 132.16).” „Voi binecuvânta din belșug hrana sa, voi sătura cu pâine pe săracii săi” (comp. 1 Cronici 16.3 cu Ps. 132.15). Cei răscumpărați de Domnul sunt chemați să-și exprime bucuria și lauda fără să mai aștepte odihna cerească. Încă de pe pământ ei se află deja în posesia centrului străngerii laolaltă: Hristos. Ei au fost lăsați aici ca să facă slujba, să aducă aminte, să mărească (sau să mulțumească), să-L laude (v.4) atât pe Tatăl, cât și pe Fiul.

Cântăreții și muzicienii fuseseră desemnați (indicați anume). În zilele noastre însă, cântarea nu mai este doar partea unora. Nu ne este tuturor plăcut să cântăm recunoștința noastră și, în special în timpul mesei Domnului, să ne unim vocile în imnuri de adorare? (Efeseni 5.19; Coloseni 3.16). Acum David rănduiește un psalm nou, „pentru întâia dată”, pentru ca, prin Asaf, „să aducă mulțumiri Domnului”. Numele Său, lucrările Sale, gloria Sa, relațiile cu sfinții Săi, ... câte motive aveau israeliții să-L binecuvânteze! Dar și mai multe subiecte pentru a-L adora avem noi, cei de astăzi, care-L cunoaștem pe Domnul Isus și lucrarea Lui de la cruce. Da, să cântăm făcând apel și la inteligența noastră: să medităm la cuvintele pe care le pronunțăm. Imnurile noastre, compuse după Scriptură, desfășoară multiplele aspecte ale gloriilor Tatălui și ale Fiului. Este important și de ajutor să le distingem pe unele de altele. Cum sunt copiii lui Dumnezeu în raport cu lumea care-i înconjoară? „Un număr mic de oameni, foarte puțini și străini în țara aceea” (v. 19). Sunt ei nefericiți? Din contră! „Glorificați-vă în sfântul Său Nume”, răspunde v. 10. Numele lui Isus, relația noastră, prin El, cu Tatăl Său, iată gloria noastră, bogăția noastră, bucuria noastră și, de asemenea, siguranța noastră (1 Corinteni 1.30, 31)!

În același fel în care prima «strofă» a acestei cântări (v.7-22) corespunde unei părți din Psalmul 105 (v.1-15), ceea ce urmează reunește o parte din Psalmul 96 (v.2-12) cu trei versete din Ps. 106 (v.1,47,48). O trăsătură devine însă remarcabilă: tot ceea ce nu corespunde în cei trei psalmi caracterului harului a fost lăsat deoparte. Nu sunt menționate aici nici fapte rele comise, nici judecata lor meritată. Când cei răscumpărați vor înconjura tronul Mielului și când vor răsună cântările cele noi, va mai putea exista atunci vreo amintire copleșitoare a păcatelor acestora (ca în Ps. 106.6,7,13-43 pentru Israel)? Imposibil, deoarece Dumnezeu a promis: „nu-Mi voi mai aminti de păcatele lor și de nelegiuirile lor” (Evrei 8.12). Păcatele vor fi menționate numai atunci când se va spune: „A Aceluia care ne iubește și care ne-a spălat de păcatele noastre în sângele Său ... a Lui să fie gloria și puterea în vecii vecilor! Amin” (Apocalipsa 1.5-6). Această scenă se termină prin stabilirea serviciului permanent înaintea chivotului. Fiecare la locul său își va împlini, de acum înainte, serviciul sfânt, imagine a celor care aparțin deja adoratorilor adevărați.

Acest capitol reproduce aproape cuvânt cu cuvânt 2 Samuel 7, dar este plăcut să recitim această «conversație» minunată dintre Dumnezeu și un om care a devenit subiect al harului Său. Dumnezeu îi vorbește, prin Natan, preaiubitului împărat; apoi acesta din urmă îi răspunde direct. Am experimentat noi astfel de conversații cu Dumnezeu (și cu Domnul Isus)? El comunică cu noi în mod esențial prin Cuvântul Său, iar noi avem deplina libertate de a-L răspunde prin rugăciune. Mereu în concordanță cu caracterul cărții Cronici (harul), unele cuvinte referitoare la fiul lui David au fost omise. Expresia: „Dacă va face nelegiuire, îl voi mustra...” (2 Samuel 7.14), nu se găsește în capitolul nostru, ca o dovadă că aici Cuvântul Îl are în vedere pe Unul mai mare decât Solomon. „Eu îi voi fi Tată declară Domnul și el Îmi va fi fiu” (v.13). Citarea acestui verset în Evrei 1.5 confirmă și faptul că acest fiu este, în adevăr, Isus, în care ni s-a descoperit harul. Astfel, subiectul de preț al conversațiilor pe care le avem cu Dumnezeu este Isus, Fiul Său preaiubit. „Comuniunea noastră este în adevăr cu Tatăl ...”, cu alte cuvinte, putem avea același gând cu El, iar acest gând se referă la Fiul Său, Isus Hristos (1 Ioan 1.3).

David realizează că n-a meritat nimic. De-a dreptul copleșit, cheamă asupra sa bunătatea lui Dumnezeu, îi aduce laudă, mulțumește. Să spunem mulțumesc! Când cineva omite să facă lucrul acesta față de noi, îl acuzăm de impolitețe sau de nerecunoștință. Să nu ne închipuim că Dumnezeu nu simte când copiii Lui uită să-L mulțumească. Și totuși să ne gândim ce multe binecuvântări primim de la El în fiecare zi fără să ne punem problema să-L mulțumim sau pe care nici măcar nu le remarcăm ... Asemeni psalmistului, să ne încurajăm sufletul să nu uite nici una din binefacerile Lui (Ps. 103.2). Ce multe dintre îndurărilor Sale le luăm ca de apucat, mai cu seamă cele pe care le avem ... Când ne așezăm să luăm masa, cei din familiile creștine avem obiceiul (și datoria) de a aduce mulțumiri. Este necesar însă ca inimile noastre să se adâncească cu adevărat în cuvintele rostite de capul familiei și să-L binecuvântăm pe Domnul atât pentru beneficiile materiale pe care le primim de la El, dar mai ales pentru privilegiile creștine: Cuvântul, străngerile credincioșilor, educația noastră în frica de Domnul (Efeseni 5.20) și, mai presus de toate, să nu obosim să-L aducem mulțumiri pentru marea Lui mântuire, pentru mărețul Mântuitor pe care ni l-a dat. Să repetăm împreună cu apostolul: „Mulțumire fie adusă lui Dumnezeu pentru darul Său de nespus!” (2 Cor. 9.15).

Capitolele 18, 19 și 20 se referă la războaiele lui David. Ele grupează laolaltă faptele care în 2 Samuel sunt separate de diferite evenimente din istoria împăratului. Le-am luat deja în considerare acolo și nu există nici o diferență apreciabilă între cele două relatări, cu o singură excepție: tăcerea totală care se păstrează începând cu cap. 20 referitor la teribilul păcat al lui David și la consecințele lui tragice. Nici scandaloasa afacere cu Urie, nici păcatul lui Amnon urmat de uciderea sa, nici conspirația lui Absalom, nici rolul criminal jucat de Ioab, nici

una din toate acestea nu-și găsește loc în această carte a Cronicilor. Iată felul în care lucrează harul! Dumnezeu întinde voalul îndurării peste această perioadă sumbră a sărmanului Său slujitor. „Ferice de cel cu fărădelegea iertată și de cel cu păcatul acoperit”, spune David în Psalmul 32. Oare face fiecare dintre cititorii noștri parte dintre acești fericiți? David triumfă succesiv asupra filistenilor, moabiților, sirienilor, edomiților; apoi din nou asupra fiilor lui Amon (cap. 19 și 20). Toți vrăjmașii tradiționali ai lui Israel sunt subjugați, ilustrare a momentului când Dumnezeu îi va supune lui Hristos toate lucrurile și-l va pune vrăjmașii așternut al picioarelor Sale (Evrei 1.13; 2.8).

Ne putem întreba de ce Dumnezeu, care a trecut peste greșelile precedente ale lui David, o reamintește acum pe cea a numărării. Păcatul acesta ne arată înainte de toate distanța care-l separă pe acest împărat de acel Unul față de care el constituia doar o slabă reflectare. Era necesar ca Israel să nu-l confunde pe Mesia al lor nici măcar cu cel mai mare dintre împărații lor. Fiul lui David era în același timp și Domnul său (Matei 22.41-45). Pe de altă parte, trebuia să explice necesitatea pedepsei divine și harul care avea să-i pună sfârșit. Fără acestea, istoria nu poate fi înțeleasă. David apare aici ca fiind nici mai mult nici mai puțin decât un păcătos vinovat, la fel ca tine și ca mine. Însă el cunoaște inima lui Dumnezeu. Răspunsul lui este dovada pentru aceasta: „Să cad ... în mâna Domnului, pentru că îndurările Lui sunt foarte mari” (v. 13). Cunoaște fiecare dintre noi, din experiență personală, bogăția și varietatea acestei îndurări a Domnului? (citiți Pl. Ier. 3.22, 23, 32). Pentru ispășirea păcatelor noastre nu poate fi o chestiune de alegere între trei ani de foamete, trei luni de război sau trei zile de boală. Dar Hristos, luând locul nostru, a cunoscut în timpul celor trei ceasuri de întuneric de la cruce măsura deplină a mâniei lui Dumnezeu; El a luat asupra Sa pedeapsa noastră eternă.

Tot pe acest munte, Moria, Avraam îl adusesese odată ca jertfă pe fiul său, Isaac (Geneza 22.2; 2 Cronici 3.1). Însă Dumnezeu oprișe mâna lui Avraam în același fel în care acum oprește mâna îngerului. Judecata divină astfel deturnată ia acum forma unui foc, consumând jertfa oferită de David (v. 26). După ce i se prezentase o jertfă înlocuitoare, care l-a substituit pe Isaac, Avraam a pus locului acestuia numele „Jehovah-Jireh”, adică: „La muntele unde Domnul va purta de grijă” (Geneza 22.14). În ce ne privește, cunoaștem solemnitatea acelei purtări de grijă și, de asemenea, cine a fost Acela care a trebuit să primească în locul nostru loviturile judecății lui Dumnezeu. Vocea care aici îi spune îngerului: „Destul”, îi poruncește apoi să-și pună iarăși sabia în teacă; și această voce este aceeași cu cea care într-o zi va trebui să spună: „Trezește-te, sabie, împotriva păstorului Meu și împotriva omului care este tovarășul Meu ... lovește păstorul” (Zaharia 13.7). Ce taină minunată și de nepătruns! Judecata pe care o meritam s-a depărtat pentru totdeauna de la noi, pentru că a căzut asupra Celui zdrobit în locul nostru: Isus, Păstorul rânduit de Dumnezeu, Păstorul nostru cel bun, este „Înșoțitorul Domnului”.

Casa la care s-a gândit David și pe care Solomon a construit-o este o imagine a viitorului loc de poposire a lui Dumnezeu în mijlocul lui Israel. Totuși, multe dintre detaliile referitoare la pregătirea și construirea ei ne vor ajuta să înțelegem mai bine, prin comparație, marile adevăruri ale Noului Testament cu privire la Biserică. În același fel în care aria lui Ornan (unde se oferea sacrificiul) va constitui terenul casei, lucrarea lui Hristos la cruce va fi fundamentul Bisericii. Același adevăr ar apărea sub o altă formă, dacă i-am considera pe David și pe Solomon împreună, ca un singur prefigurator al Domnului Isus. David ne vorbește despre un Hristos suferind și respins; el a pregătit – în necazul lui (v.14) – tot ce era necesar pentru construirea casei lui Dumnezeu. Solomon îl reprezintă pe Hristos glorificat, construindu-Și Adunarea și fiind gata să apară împreună cu ea ca să domnească peste întregul univers. Materialele, în special „pietrele vii”, care sunt credincioșii, n-au putut fi puse împreună fără suferințele și moartea Domnului Isus. Dar înălțarea Lui a fost necesară pentru ca Biserica să poată fi construită. Această construcție nu este încheiată în prezent. Poate că nu-i mai lipsește decât o singură piatră. Vei fi tu această piatră?

David îl așază pe Solomon alături de el pe tron. Nu se face aici nici o mențiune despre conspirația lui Adonia, nici despre împrejurările încoronării noului împărat. În consecință, aici putem să ne ridicăm la înălțimi mai mari decât în 1 Împărați și să-L vedem pe Fiul așezat cu Tatăl pe tron (vezi Apocalipsa 3.21). Dintre activitățile lui Isus în glorie, una ne este descoperită în Efeseni 4.8-12: „Suindu-Se în înălțime, ... a dat daruri oamenilor ... pe unii apostoli și pe unii profeți și pe unii evangheliști și pe unii păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos”. Aici, ca și în capitolele următoare, asistăm la desemnarea fiecărui lucrător: supraveghetori, administratori, judecători, ușieri, cântăreți, împărțiți după cele trei case părintești ale leviților. Funcțiile lor sunt precise, mai ales cele legate de serviciul esențial al laudei. Să-L adori și să-L lauzi pe Dumnezeu în fiecare dimineață și în fiecare seară este un serviciu de mare privilegiu ... și se află la îndemâna noastră (v. 30; Ps. 92. 1, 3). În capitolul care urmează îi găsim pe preoți, fiii lui Aaron, împărțiți în douăzeci și patru de grupe.

Darurile, responsabilitățile și diferitele servicii sunt, așa cum am amintit ieri, împărțite de Capul Bisericii. Dar credinciosul este invitat să dorească aceste daruri și să le ceară de la Domnul. „Răvniți cele spirituale, dar mai ales să profețiți ... Cine profețește vorbește oamenilor spre zidire și încurajare și mângâiere” (1 Corinteni 14.1-3). Este oare doriința fiecăruia dintre noi să fie astfel folosit de Domnul? Atunci să-l cerem să ne acorde unul dintre aceste daruri spirituale nu ca să ne dăm importanță, ci având în vedere binele Adunării și gloria Domnului Isus. După cei care profețeau (cap. 25), cei amintiți din nou sunt ușierii sau supraveghetorii (cap. 26). Iată un serviciu care este demn de dorit! „Dacă cineva dorește să facă lucrarea de supraveghere, bun lucru dorește” (1 Tim. 3.1). Îl regăsim aici pe Obed-Edom împreună cu cei opt fii și cu cei șazeci și doi de descendenți ai săi. El onorase chivotul. Acum, Dumnezeu este acela care îl onorează și-l binecuvântează (26.4-8,15). Dumnezeu încredințează acestei familii casa magaziiilor. De ei va depinde hrana preoților, care este o imagine a învățăturii în Adunare. Importantă responsabilitate, în adevăr! (Matei 24.45-46).

Dintre leviți, unii aveau în grijă vistieriile casei Domnului și vistieriile lucrurilor dedicate. Unul dintre ei, Șebuel, „supraveghetor peste vistierii”, era descendent al lui Moise. Suntem oare siguri că și nouă ni s-au încredințat multe comori? Cea mai mare dintre ele nu este alta decât Cuvântul lui Dumnezeu. Bogățiile lui sunt nepuizabile. Care este importanța pe care o acordăm Bibliei noastre? O socotim a fi cu adevărat o comoară? „Lucrul bun încredințat ție, păstrează-l”, îi recomandă Pavel tânărului Timotei (2 Timotei 1.14). Iar în prima sa epistolă, după ce a pus în antiteză bogățiile deșerte din veacul de acum cu comoara strânsă ca o temelie pentru viitor, apostolul îl îndeamnă pe tânărul ucenic: „Timotee, păzește ce ți s-a încredințat! ...” (1 Timotei 6.19-20). Fiecare dintre noi să citească din nou acest v. 20, punându-și numele său în locul celui al lui Timotei. Alți leviți sunt numiți în v. 29-32. Ei erau supraveghetori, judecători, administratori. Puși acolo pentru a face „toate treburile lui Dumnezeu” (v. 30, 32; vezi și 2 Cronici 19.11), ei ne fac să ne gândim la Cel care, încă din copilărie, S-a aflat întâi și mai presus de orice „în cele ale Tatălui” Său (Luca 2.49).

Capitolul 27 ne învață că, odată cu supraveghetorii, sunt necesari și soldații. Ca să ne păstrăm avuțiile, va fi poate necesar să luptăm și trebuie să fim pregătiți pentru aceasta. Versetele 25-31 arată că existau și alte avuții, mai puțin nobile decât cele din locul sfânt, dar care trebuia să fie păzite cu tot atâta grijă, pentru că erau bunuri care făceau parte din „averea împăratului” (v.31). Să evaluăm cu atenție tot ceea ce Domnul ne-a încredințat. Asemeni aceluia stăpân care, plecând, a încredințat talanți servitorilor lui, Domnul a pregătit fiecăruia dintre noi un anumit număr de bunuri sau de aptitudini pentru a le pune în folosul Său (Matei 25.14 ...). Subiectul particular al acestui fragment este munca

la câmp. Fie ca aceia dintre cititorii noștri care locuiesc la țară să nu subestimeze partea pe care Domnul le-a dat-o lor. Ceea ce le este încredințat poartă numele tot de avuții sau de „talanți”. Nu este vorba de a le compara cu ceea ce au primit alții, ci de a le administra cu credincioșie. Deci, în locul în care am fost așezați, să acționăm în așa fel încât, într-o zi, Stăpânul să ni Se poată adresa cu aceste cuvinte de har: „Bine, rob bun și credincios; ai fost credincios peste puține, te voi pune peste multe; intră în bucuria domnului tău!”

Anterior, în cap. 22.17, David mai adunase odată căpeteniile poporului. Acum adaugă la ele pe toți cei care au vreo poziție sau vreo responsabilitate în Israel. Fără îndoială, toți bărbații ale căror nume apar în capitolele 23-27 se găsesc acolo ca să-l asculte pe domnul lor. Nici unul n-ar fi vrut să scape această mare întâlnire. Domnul, de asemenea, ne invită la adunări unde dorește să ne dea instrucțiuni. Nu suntem oare vinovați dacă absentăm din motive deșarte (Evrei 10.25)? Împăratul le comunică gândurile lui cele mai intime și mai de preț tuturor acestor oameni strânși în jurul său. Îi îndeamnă să cerceteze și să împlinească toate poruncile Domnului. Stă de vorbă cu ei despre casa glorioasă care trebuie construită. Și, în mod particular, le vorbește despre fiul său, în care și prin care va fi realizat întregul său proiect. Acestea sunt subiecte care corespund acelor teme cu care Duhul Sfânt ne preocupă în adunările de zidire! Apoi David se adresează lui Solomon. Să fim foarte atenți la aceste cuvinte ale unui tată către fiul său! Ele ni se adresează în egală măsură și nouă: „Fiul meu, cunoaște pe Dumnezeuul părintelui tău și slujește-I cu întreagă inimă și cu suflet binevoitor ... Dacă-L vei căuta, El va fi găsit de tine” (v. 9).

Acum, în mod solemn, David îi predă fiului său, Solomon, tot ceea ce a pregătit pentru casa lui Dumnezeu. Să ne gândim la acea sublimă declarație din Evanghelie: „Tatăl iubește pe Fiul și a dat toate în mâna Lui” (Ioan 3.35). Începând cu porticul templului și până la cel mai mic pocal, totul devine subiect al instrucțiunilor precise și în detaliu. Priceperea cu privire la acestea îi fusese dată lui David în scris, prin mâna Domnului pe el (v. 19). Ca să-și comunice gândurile Sale, Dumnezeu S-a folosit de scriitori inspirați. Cele șazeci și șase de cărți ale Bibliei au fost scrise de patruzeci de autori foarte diferiți, într-o perioadă de aproximativ o mie șase sute de ani. Dar unul și același Duh a dictat toate paginile Cărții Sfinte. Să nu uităm niciodată când le citim că Dumnezeu este Acela care ne vorbește prin ele. Capitolul se încheie cu încă un cuvânt al tatălui pentru fiul său. Solomon a primit tot ce îi era necesar. Acum este vremea ca el să acționeze contând pe ajutorul Domnului. Și noi am primit mult; vine timpul când este necesar să acționăm în acord cu ceea ce Domnul așteaptă de la fiecare dintre noi! Într-o zi va trebui să dăm socoteală de tot ceea ce – din timiditate sau din lenevie – am neglijat să împlinim.

David și-a consacrat toată puterea (v. 2) ca să pregătească un palat pentru Domnul. Să ne întrebăm acum, când citim aceste rânduri, dacă nu cumva „palatul inimii noastre” este închinat omului (în general eului nostru), în loc să fie închinat Domnului (v. 1). „Dragostea” împăratului pentru această casă l-a determinat să dăruiască pentru ea mari bogății care-i aparțineau lui personal (v. 3). Cu cât mai mare este dragostea lui Isus! Evanghelia ne vorbește despre negustorul care a vândut tot ce avea ca să cumpere un mărgăritar de mare preț (Matei 13.45, 46). Interpretarea acestei parabole ni se oferă în Efeseni 5.25: „Și Hristos a iubit Adunarea și S-a dat pe Sine Însuși pentru ea” (vezi și 2 Corinteni 8.9). Faptul acesta numai Domnul Isus a putut să-l facă. Dar, în ce privește lucrarea dragostei, El ne spune ca și ucenicilor Lui: „v-am dat un exemplu, pentru ca, așa cum v-am făcut Eu, să faceți și voi” (Ioan 13.15). Exemplul lui David a adus roade. Toți oamenii care l-au auzit oferă acum, la rândul lor, de bunăvoie, aur, argint și pietre prețioase, pentru construirea casei lui Dumnezeu (vezi 1 Corinteni 3.12). Ce mare bucurie pentru David ... și pentru Domnul când inimile noastre se află în acord cu a Lui!

După ce s-a adresat poporului, David se întoarce spre Domnul. Se laudă oare cu tot ce au dăruit, el și căpeteniile? Din contră! El îi dă glorie Dumnezeului căruia îi aparțin toate lucrurile și se pleacă înaintea Lui. Aceste două sentimente merg totdeauna împreună. „Din mâna Ta primim ce Ți aducem”, declară împăratul. Domnul ne încredințează bunuri pentru a ne acorda bucuria de a-l oferi Lui ceva. El Însuși n-are nevoie de nimic (Psalmul 50.10-12). Dar ceea ce-l este adus de bunăvoie, cu bucurie, are preț înaintea Lui. A da prin constrângere sau dintr-un spirit legalist nu cere nici dragoste, nici credință. Este felul în care fariseii își plăteau zeciuilele (Matei 23.23). În contrast cu ei, macedonenii despre care vorbește Pavel au acționat „de bunăvoie”, prisosind „spre bogăția dărnicii lor” (2 Corinteni 8.1-3). Nu este măreață lauda lui David (v. 10-13)? Merită efortul de a o citi cu voce tare, în timp ce gândurile ni se îndreaptă spre Cel căruia ne adresăm: „A Ta ... mărirea, puterea și gloria și splendoarea și măreția, pentru că tot ce este în ceruri și pe pământ este al Tău; a Ta ... este împărăția și Tu ești înălțat drept Cap peste toate ...” Expresia «peste toate» ne poate ajuta să înțelegem că este Cap «peste toate inimile» celor care-l aparțin.

Iată o grandioasă zi de sărbătoare și un semn de hotăr în istoria poporului Israel! Sunt aduse sacrificii; poporul mănâncă, bea și se bucură în prezența lui Dumnezeu. Apoi, pentru a doua oară, Solomon este proclamat împărat și uns pentru Domnul. El se așază „pe scaunul de domnie al Domnului”. Maiestatea și dominația conferite fiului lui David prefigurează acea perioadă de o mie de ani, în care Hristos va domni pentru Dumnezeu peste întreg pământul. Moartea lui David „la o bătrânețe fericită, sătul de zile, de bogății și de glorie” (v. 28) încheie acum această primă carte a Cronicilor, căreia ne-ar plăcea să-i conferim ca titlu cuvintele de la Isaia 55.3: „Harurile întărite lui David”. Felul în care le citează Pavel în Fapte 13.34 arată că acestea se referă în special la învierea pe care acest om al credinței o așteaptă de atunci împreună cu mulțimea sfinților adormiți. Dar n-a fost el întreaga viață un subiect al harurilor întărite de Dumnezeu Însuși? Dragii mei credincioși, și noi ne bucurăm, atât pentru prezent, cât și pentru viitor, de harurile întărite în Hristos: „Pentru că noi toți (nu numai David) am primit din plinătatea Lui, și har peste har” (Ioan 1.16).

clickbible.org